

Kaán Károly Emlékérmét kapott – és *Rákosi Józsefet* – aki Elismerő Oklevél kitüntetésben részesült.

Az ülés szakmai részében először *Káldy József* vezérigazgató – aki szakosztálytag is – adott tájékoztatást az erdőgazdaság jelenlegi helyzetéről, fejlesztési elképzeléseiről. Ezt követően *Németh Szilveszter* gépesítési vezető részletesen beszámolt az erdőgazdaság gépesítési helyzetéről, illetve az erdőgazdaság vonzáskörzetében lévő gépes vállalkozók gépeltartásáról.

A következő napirendi pont a magyarországi Cranab-daruk jubileumához kapcsolódott, ugyanis eddig az időpontig a Technitrade Ugy. Kft. 100 hidraulikus darut értékesített az országban. *Mikbel Orsen* és *Veress László* rövid tájékoztatást adtak a Cranab-daruk gyártásának múltjáról, jelenéről és a fejlesztési elképzelésekről.

A gyakorlati gépbemutatón a résztvevők Cranab-daruval szerelt univerzális traktort, tehergépkocsit és kihordót láthattak, továbbá *dr. Papp Tivadar* vezérigazgató-helyettes szakszerű kalauzolásával újulatkímélő közelítést láthattak. Ennek lényege, hogy:

– az LKT csuklós traktor az 5 m-nél nem hosszabb választékot teljesen felemelve közelíti, illetve

– a hosszabb választéknál a közelítés az SR-8 kihordóra alapozva folyik.

A délután programjában szerepelt még egy vállalkozói kézben lévő faipari üzem megtekintése is.

Az egyebek között a szakosztály:

– tagjai közé választotta *Molnár Lászlót* (Poplar Kft.), *Pósa Józsefet* (Verga Rt.) és *Sztrégova Istvánt* (Egererdő Rt.);

– megfogalmazta a jövő évi programját; továbbá

– *Remenyik Imre* előadásában tájékoztatást hallgatott meg a dr. Káldy József Erdőgépfelkészítő Központ üzemanyagbeszerzés koordinálásával kapcsolatos eddigi tevékenységéről.

Dr. Horváth Béla
szakosztályelnök

Az **Erdészeti Vizsgádzlakodási Szakosztály** október 26-án kihelyezett, terepi programot tartott az Ipolyerdő Rt. Kemencei Erdészetének területén. A rendezvény témája – a Kemence-patak példáján – az erdei kisvízfolyásokon kialakuló árvízi jelenségek, árvízi károk és a helyreállítási munkálatok voltak. A résztvevők megvittatták mindezek műszaki hidrológiai vonatkozásait is.

Mint tudjuk, tapasztaljuk, a megsokkoltól eltérő, különleges, sőt szélsőséges

csapadékesemények időről-időre bekövetkeznek, de az utóbbi néhány évben viszonylag gyakrabban fordultak elő, mint korábban. Ennek következtében nemcsak a nagyobb folyókon, de a kisebb vízfolyásokon, erdei patakokon is olyan árvizek és árvízi károk keletkeztek, amelyek felvetnek néhány kérdést a mértékadó vízhozammal, a műtárgyak méretezésével és kialakításával, az árvízi biztonsággal kapcsolatban. Ezek a kérdések nem újak, csak most ismét előtérbe kerültek.

A vízépítési tervezési gyakorlat egyik alapelve a mértékadó vízhozamra történő méretezés, amelynek gyakorlati alkalmazása során azonban nem veszünk figyelembe egy fontos körülményt. Azt, hogy az árhullámok levonulásakor nemcsak a vízhozam növekszik, hanem ezzel együtt megmozdul a meder is. Ekkor nemcsak a korábban lerakódott finomabb hordalékot sodorja magával az áradat, hanem a kisebb-nagyobb köveket, akár köbméteres nagyságú kőtömböket, faágakat, rönköket és mindent, ami az útjába kerül.

Egy áteresztő vagy kishíd szabad nyílásának méretezésekor csak a vízhozam növekedését, s ennek az átvezetését, a víztölcséret képességét vesszük figyelembe, a víz által elragadott, görgetett kövek, fák átjutását természetesen nem. Ahol azonban az áradat akadályba ütközik, ott lerakva a hordalék egy részét, az akadályt megkerüli vagy elárasztja. A műtárgyak kialakítása ekkor ezt az elkerülhetetlenül bekövetkező eseményt körültekintőbben kellene figyelembe venni.

Az erdei patakok nem feltétlenül minden körülmények között a mederben, illetve a műtárgyakban tartani, mert egy-egy esetben nem lehetséges. „Meg kell engedni” vagy legalábbis számítani kell arra, hogy a patak időnként kilép medréből, szétterül a völgyben, időlegesen műtárgyakat (utat, áteresztőt) borít el. Ennek megfelelően a patakok közelében lévő műszaki létesítményeket úgy kell kialakítani, hogy azok különösebb károsodás nélkül elviseljék az alkalmi vízhatást, s legfeljebb eseti karbantartásra legyen szükség. A Kemence-patak árvize és az árvízi károk is rámutattak arra, hogy voltak eme elvárásnak megfelelő és voltak nem megfelelő patak- és útszakaszok, áteresztők és kishidak is.

Egyebek mellett e gondolatokat szem előtt tartva jártuk be *Karnis Gábor* főmérnök vezetésével a Kemence völgyét, több helyen megállva, megtekintve és megvittatva a különböző műszaki megoldásokat.

Dr. Kucsara Mihály

Elhunyt Walter Ferenc

Mély fájdalommal tudatja a gyászoló család, hogy **dr. Walter Ferenc** életének hatvanhatodik évében meghalt. A kecskeméti Békefasori temetőben helyezték örök nyugalomra.

Papp Antal

Megkondult a gyászharang, mely egy tevékeny élet végét jelentette **Papp Antal** erdésztechnikus kollégánk számára, aki 1941. június 5-én született Budapesten, és alig töltötte be 60. életévét, máris elragadta a könyörtelen végzet súlyos betegség képében.

A nagyhírű Soproni Erdészeti Technikumban 1959-ben szerzett technikus oklevelet, és mily érdekes az élet, első munkahelye a Soproni Tanulmányi Erdőgazdaság Fűrészsüzemében volt. Részvénytársaságunk jogelődjénél, a Cserhádi Állami Erdőgazdaságnál 1960-tól dolgozott. Magam személyesen 1967-ben a Salgótarjáni Erdészetről találkoztam vele először, mint igen lelkes erdőművelővel a Gyurtyánosi területben. Szakmai büszkeséggel mutatta be az ún. állomány alatti csemetekertet, és együtt szenvedtünk Huszár Karcsi bácsival karöltve a tv-torony alatti PAX-BÉKE feliratfenyővel történő beerdősítésével. Talán erdőfelügyelő sosem nyilvánította befejezetté ezt az erdőtelepítést – mivel többször leégett –, mégis azt mondhatjuk, hogy embert próbáló feladat volt egy fiatal, agilis területvezető erdész részére.

A salgótarjáni évek után 1972-ben kis kitérő következett kollégánk számára Békés megyébe, de úgy látszik, Petőfi szavaival élve: „Lenn az Alföld tengersík vidékén” nem tudott megszokni, és az 1973-as év már az Ipolyvidéki Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság Nagymarosi Erdészetének nagybörzsönyi területében találta, ahová nemcsak a hegyvidéki erdők, hanem a „szívét sebző égő szerelem” is csábította. Feleségével, Erzsikével itt alapozták meg családjuk boldog jövőjét, amely most villámcsapásszerűen végeszakadt.

Visszatérve a közelmúlthoz; Erdőgazdaságunk vezetése meglátva a tettekrész szakemberben a többet tenni akarást, 1979-ben a központba, Balassagyarmatra nevezte ki szállítási előadónak, majd 1981-től fahasználati előadónak. Tevékenységét négy alkalommal Kiváló Dolgozó, két alkalommal Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetéssel ismerték el.

Az áthelyezés maga után vonta, hogy a család Balassagyarmatra költözött, és felesége a központ TB ügyintézője lett.

1989-ben, miután ott volt rá szükség, Romhányi Erdészetünkhöz került fahasználati műszaki vezetőnek. Ez idő tájt, a rendszerváltást követően saját dolgozóink helyett egyre több vállalkozó dolgozott az erdészeti ágazatban, viszont a nagyüzemi fafeldolgozás szinte megszűnt. Ebben látva lehetőséget Papp Antal kollégánk 1991-ben elhagyva az állami szektort, „HOLZTEK” fantáziánévvel fafeldolgozó vállalkozásba kezdett, melyet élete utolsó percéig folytatott. Milyen különös is a sors, technikus pályafutásának kezdete és vége azonos és ezáltal szinte megdöbbentő.

E tartalmas életút után búcsút veszünk Tőled, s bár elszállt az élet, mégsem ért véget, jó munkád megmaradt, emléked élni fog. Búcsú-

zunk a cserhádi, borsönyi erdők és szakemberek nevében; kérjük az Égieket, legyen Neked könnyű a föld a befogadó sírban. És ha utolérned az előttd égi ösvényre indult kollégáinkat, számolj be nekik arról, hogyan teljesítettük elvárásait a magyar erdők érdekében.

Üdv az Erdésznek! Nyugodj békében!

Zorvanné Müller Klára

Valovics József emlékére (1939–2001)

A halál híre mindig lesújtó. Különösen, ha egy szeretett és tisztelt kolléga halálhírét kapjuk meg.

Nekem jutott a feladat, hogy az Északerdő Rt. és az OEE nevében elbúcsúzzam Tőled, ki aktív életet teljes időszakát ennél a cégnél, illetve jogelődeinél töltötted.

Búcsúzásakor említsük meg életed alakulását. 1939-ben születél Polgáron. Édesapád a II. világháborúban, 1943-ban meghalt. Öcséddel együtt özvegy édesanyád nevelt fel.

1953-tól 1957-ig az erdészeti technikumot végeztél Debrecenben és Szegeden.

Szolgálatodat az Északborsodi Állami Erdőgazdaságnál kezdtél, a Rudabányai Erdészetenél. 1959-ben tényleges katonai szolgálatra vonultál be, ahonnan 1962-ben őrmesteri rendfokozattal szereltél le. Ezután rövid ideig a Bánhorvát Erdészetenél szolgáltál, ahonnan 1962. október 1-jén kerültél a Mérai Erdészethez erdőhasználati műszaki vezetőnek. Műszaki vezetői munkakört töltöttél be nyugdíjazásodig.

1963-ban találkoztunk, részint szorosan tett szakmai feladatok során, az Országos Erdészeti Egyesület rendezvényein és a szakszervezeti munkában.

Szakmai munkádat mindig magas színvonalon végeztél, szolgáltál a Borsodi és Abaúji erdőket.

Szakmai munkád során a tájegység természetes tölgytársulását helyezted előtérbe, csemetével a makkvetéssel.

Az Erdészeti Tudományos Intézzel közösen vegyszeres gyomirtási kísérleteket végeztél az erdőfelújítások sikere érdekében.

Magatartásod, emberi kapcsolataid példamutatók voltak.

Az OEE és a szakszervezeti munkában munkatársaid problémáit mindig felvállaltad és legjobb tudásod szerint megoldottad. Mindkét szervezetben 44 évig dolgoztál.

Jó munkád elismerésül három alkalommal kaptál Vállalat Kiváló Dolgozója és egy alkalommal Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetést.

Ez év szeptember 3-án Sopronban az egyetem évnyitó ünnepségén az Ember az Erdőért emlékérmét még személyesen vehetted át.

Sopronból Miskolcig történő hazautazásunk alatt hosszasan beszélgettünk megoldandó szakmai problémákról, tervekről, emberi kapcsolatakról. Mi tudtuk, hogy szervezeted küzd a kór ellen. Te végig bizakodó voltál, további munkád terveiről beszéltél. Ez volt utolsó beszélgetésünk...

Kollégáid nevében búcsúzom most Tőled, köszönjük, hogy munkatársaid lehettünk.

Biztos vagyok benne, hogy onnan föntről két cirrusfelhő közül őrzőn figyeled az általad kezelt erdők további sorsát, mi is ezt tesszük itt lent.

Haláloddal kapcsolataink nem szakadnak meg, itt élsz bennünk tovább. Megőrizünk jó emlékezetűnkben.

Isten veled, Jóska! Nyugodj békében!

Üdv az Erdésznek!

Alsóméra, 2001. október 26.

Korek Károly

Búcsú Nádudvari Jenőtől, a gyémántdiplomás erdőmérnöktől

Az erdészársadalom nevében szeretnék tiszteleggel búcsút venni **Nádudvari Jenőtől**, Jenő bácsitól, a barától, a kollégától, a gyémántdiplomás erdőmérnöktől.

Halálhíre nem ért váratlanul bennünket, mégis nehéz volt elhinni, hogy egy örökké tevékenykedő kiváló ember földi életútja azon a vasárnap reggelen visszavonhatatlanul véget ért.

1913-ban született Szilágysomlyón, ahol rokonai ma is élnek, és ahová gyakran visszajárt egész életében.

Itt kezdte el tanulmányait, majd Kolozsváron a Római Katolikus Fiúgimnáziumban volt gimnazista. Ezután következtek az eseménydús egyetemi évek Sopronban, ahol 1940-ben szerzett diplomát.

Pályáját tanársegédként kezdte az Egyetem Erdőművelés Vad- és Halgazdasági Tanszékén. Innen Kárpátaljára, a Rahói Erdőrendezőszékhöz került, majd 1941 őszén a borgói Magyar Királyi Erdőgazdasághoz neveztek ki vezetőnek. 1945 nyarán áthelyezték az akkor felállított Egri Állami Erdőgazgatóság központjába. Ezt követően a Heves megyei Tanácsnál, majd Miskolcon az EMÉRT kirendeltségen dolgozott mint előadó. 1951 őzétől az EMÉRT Egri Kirendeltségének vezetője annak 1952-es megszűnéséig. Ezután ismét az Erdőgazdaságnál dolgozik, mint melléktermék előadó, majd vadászati, később fahasználati előadó 1974-es nyugdíjazásáig.

1964-től 70-ig az egri Dobó István Gimnázium és Szakközépiskola gyakorlatvezető tanára. 10 évig az OEE helyi csoportjának ügyvezető titkára.

Több kitüntetést kapott, a Nemzetvédelmi Kereszt tulajdonosa.

A közel 90 éves életút során a családtagok, a munkatársak és ismerősök sokasága, az egybefonódó nemzedékek két évezred és három évszázad szülőitei.

Most egy életút végére érve, a család, a barátok, a munkatársak, az Egererdő Részvénytársaság, az Országos Erdészeti Egyesület nevében arra tehetek ígéretet, hogy emléket megőrizzük.

Búcsúzóul az ősi selmeci dalt helyezzük el koporsójára, jelképesen, mint virágcsokrot:

„Fiúk, ha majd remeg kezemben

é bús nedűvel telt pohár,

a vén kaszás ágyam fejénél

már végórára vár.

Ne féljete, elrendelém már rég

a tort, mit értem tartsatok.

S ha elmennék is én közületek,

Fiúk! mulassatok, vígadjatok!”

Az Erdészhimnusz hangjaival kísértük el utolsó útjára.

Wágner Tibor

Csomor Nándor (1914–2001)

Csomor Nándor bácsit 2001. november 14-én helyezték örök nyugalomra a Vámosmikolai köztemetőben. Felesége, gyermekei, unokái és régi kollégái, valamint a fél „Perőcsény” adta meg a végtisztességet.

Nándi bácsi kétméteres alakja nem tűnik fel többé a Kemencei Erdészet erdeiben, nem látjuk kiballagni az apróvadás vadászterületre.

Erős, magas ember volt és arany szíve, igaz embersége, költői lelkülete. A hajdanvolt erdészbalok szavalója. Segítőkészsége, erdészretete messzeföldön híres volt. A jó bort és a mulatást különlegesen szerette. Az élet nem kímélte, hiszen hosszú ideig volt orosz hadifogságban, volt prímáci erdész – ahogy ő mondta –, volt levelező technikai hallgató és legfőképpen klasszikus erdész.

Hosszú évtizedeken keresztül volt erdőművelési műszaki vezető, így is vonult nyugállományba 1974-ben.

Nándor bácsi nagyon fogsz hiányozni.

Nyugodjál békében.

Vajda Pál

Remitzky Endre (1943–2001)

Kedves Barátunkat, Kollégánkat kísértük utolsó erdei útjára, végső nyughelyére november 10-én.

Remitzky Endre 1943. augusztus 17-én született Budapesten. Az általános iskola elvégzése után a Soproni Erdészeti Technikumban szerezte meg a szakmai tudásához szükséges alapismereteit. Kiváló technikum kiváló tanulójaként került ki az erdészeti szakmába a Börzsöny-hegység lábánál fekvő Szob nagyközségbe, a Szobi Erdészethez. A kezdeti beosztott erdészkedést hamarosan követte a kerületvezetői beosztás. Életrevaló, nagy szakmai tudású, kereskedelmi vénával is megáldott erdész nevelődött belőle. A kerületvezetői beosztást MÁV rakodó-kezelői beosztás követte. A Szobi MÁV rakodón évente 8–10 ezer köbméter primér választék, 2–3 ezer köbméter fagyártmány, az uszályrakodón további 6–8 ezer köbméter papírfá fordult meg évente. Munkáját nagy szeretettel, hozzáértéssel és rugalmassággal végezte, melyet jelez számtalan kitüntetéssel is.

Remitzky Endre mindenki Bandija volt. Szerették őt a felettesi, kollégái, fizikai dolgozói egyaránt. Szerették Bandit a különböző cégek, a MERT átvevői is, hiszen mindig betartotta a megállapodásokat.

Víg kedélyű ember volt, aki szerette a jó magyar bort, a mulatozást-nótázást is. Barátja volt a Börzsöny és a Cserhát valamennyi szakemberének, a környék lakóinak. „Ha meghalok, engem a Kopasz-hegyre temessetek” – szokta mondani. Végakarát a rokonok, erdészbarátai híven teljesítették, hiszen hamvait a Kopasz-hegy csúcsán egy picinyke sírban Hámmori Tibor helyezte el. A sír felett márványtábla jelzi halálát.

Utolsó útjára gyalogosok és terepjárók egész hada kísérték fel a 600 méter magas Ko-

pasz-hegyre. A verőfényes idő, a csodálatos panoráma, a búcsúzó ezerszínű erdő méltó keretet adott a magas csúcson megtartott temetési szertartásnak, melyen az erdészek képviselője búcsúbeszédben emlékezett meg, köszönt el Tőle.

Kedves Barátunk, mi is elköszönünk, de valahányszor felnézünk a Kopasz-hegyre, meg-erősítjük emlékezésünket.

Nyugdjál békében.

Vajda Pál

Dérföldi Antal Bedő-díjas, rubinokleveles erdőmérnök (1906–2001)

Dérföldi Antal 1906. október 14-én született, a trianoni békeszerződéssel Ausztriához csatolt, burgenlandi Dérföldön (Dörf). Édesapja családjával Maurer Antal néven ott élt és dolgozott az

Esterházy-birtok erdőgondnokaként. A családi nevét szülőhelyére emlékezve 1935-ben magyarosította Dérföldire. Gimnáziumi tanulmányait Kőszegen a bencéseknel kezdte és Pannonhalmán, ugyancsak a bencéseknel fejezte be. Érettségi után egy éven át a papi hivatás gondolatával foglalkozva, Pannonhalmán továbbtanult, majd beiratkozott az Erdőmérnöki Főiskolára, Sopronba, ahol 1930. április 28-án szerzett oklevelet. Diplomázása után a füzérradványi Károlyi-uradalomban helyezkedett el, ahol már mint szigorló erdőmérnök is gyakorolkozott. 1930-tól 47-ig Kemencepatakon végigjárta az akkori erdőmérnöki pálya több fokát (erdőmérnök-gyakornok, segéd-erdőmérnök, erdőmérnök, erdőgondnok, főerdőmérnök). A második világháború, majd az erdők államosítása után még 1947-ig ugyanott, mint erdőgondnok dolgozott. A kemencepataki tevékenységét szép bükk-, tölgy- és fenyőállományok, jól kitűzött és megépített feltáró utak dícsérik. 47 után az illetékesek felfigyelték nagy munkabírására, vas szorgalmára, átlagot messze meghaladó szak tudására, és úgyszólván évente újabb és újabb feladatokkal bízták meg. Így a Felvidéki Építési és Fakereskedelmi Rt. kisvaszari üzemének a vezetését, utána az Erdőgazdasági Nemzeti Vállalat (Sátoraljaújhegy), majd a Pestvidéki Áll. Erdőgazdaság (Budapest) fahasználati ügyeinek az intézését kapta feladatul. Az utóbbi munkahelyén igazgatóhelyettes is lett. Ezt követően helyezték az FM Erdészeti Főosztályára műszaki előadónak. Innen a Budapesti Erdőtelepítő Állomás vezető főmérnöki beosztásába került. 1954-ben helyezték át az Erdészeti Tudományos Intézetbe, ahol két évig tud. munkatársként, azt követően tud. osztályvezetőként dolgozott az 1970-ben történt nyugdíjba vonulásáig. Mint nyugdíjas több, mint tíz évig szaktanácsadóként segítette az ERTI munkáját. Kutatóként és osztályvezetőként az erdőhasználat fejlesztésén dolgozott. Időszako-

san rábízták a gépesítési és erdészeti gazdasági kutatások irányítását és szervezését is. Nevéhez fűződik többek között a rakásolt erdei választékok űrméter-köbméter átszámító tényezőinek, a kitermelési és számbavételi apadékok mérőszámainak a megállapítása és a méretcsoportos vágásbecslési és választéktervezési eljárás és a szerfa-táblázatok kidolgozása, amely módszer ERTI szolgálati szabadalom lett. Az ERTI gépkísérleti üzemében az ő irányítása alatt készült el a fogatos közelítőkerékpár, amelyeknek a használata gyorsan országosan elterjedt. Kutatási eredményeit több, mint 30 tanulmányban, illetve társszerzőként könyvben adta közre. Az Országos Erdészeti Egyesület 1964-ben Bedő Albert-díjban részesítette. De tulajdonosa lett több akkori állami kintűtetésnek is.

Gazdag életútját a harmonikus családi élet, majd 1956 után fiának, később a két leányának az USA-ba történt távozása miatti aggodalom és félelem jellemezte. Alapfelfogása volt az, hogy az életben a szakmai munkával és nem a politikai helyzetkedéssel kell boldogulni. Ezért az akkori uralkodó pártra többszöri ráhatás ellenére sem volt hajlandó belépni.

Hamvait 2001. szeptember 28-án helyezték a felesége mellé örök nyugalomra a mátyásföldi Ilona-köztemetőben.

Tóni Bátyánk! Mi, akik közelről ismertünk és Veled dolgozhattunk, emlékedet életünk végéig igaz erdészbarátsággal őrizzük!

Szász Tibor

Kovács András erdőmérnök (1951–2001)

Tisztelt Gyászoló!

Nekem jutott az a megtisztelő, de fájdalmas feladat, hogy elköszönjek Kovács András erdőmérnöktől és atyánkfiaától az erdész kollégák és a Nyírbátori Református Gyülekezet nevében.

Kovács András 1951. szeptember 19-én született Kabán, vasutas családban.

1977-ben erdőmérnöki diplomát szerzett a soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen.

A megérdemelt utolsó vakációt ki sem töltve, azonnal munkába állt a tiborszállási erdészetnél erdőművelési műszaki vezetőként.

Ezzel egy időben megházasodott, családot alapított.

1981-től a jogutód Nyírbátori Erdészeti Üzemigazgatóságnál lett erdőművelési ágazat-vezető, majd igazgatóhelyettes főmérnök súlyos betegségeig, 2001. március 20-ig.

A sors megadta nekem, hogy ennek a 24 éves megszakítatlan pályafutásnak több, mint 10 évig munkatársként részese lehettem.

Kovács András alapos és bölcs ember volt, a Szentírás tanítása szerint „mindent ékesen, szépen” megtervezett, talán tudat alatt tisztában

volt vele, hogy neki nem adatik meg a kitérő, a holt idő, rövid életpályáját megszakítatlanul kell végigfutnia.

Mi, erdészek az Úr különös kegyeltjeinek mondhatjuk magunkat, hiszen nap mint nap hozzátehetünk valamit a teremtett világhoz, vagy újjáépíthetjük azt, amit mások lerombolnak. Kovács András a mi csodálatos szakmánkon belül is a legszebbet választotta, végig ERDŐMŰVELŐ volt, csupa nagybetűvel írva és kimondva. Soha nem vakította el a pillanatnyi siker, nem hódolt be a manapság oly divatos és szinte mindent uraló pénz bálványozásának.

A Szentírás szerint az embert szabad lelkiismerettel ruházta fel az Úr, ugyanakkor annak büntudatával is. Kovács András barátunk azon kevesek közé tartozott, akik nem adósdok el ezzel az isteni adománnyal.

Szerény, nem hivalkodó, mély érzésű, becsületos ember volt. Ekként dolgozta végig rövid életét, és gyakorolta hitét, példát állítva az utódoknak.

Bandi Barátunk! Köszönjük!

A jó Isten őröködjön nyugalmad felet!

Üdv a lelkednek!

Üdv az Erdésznek!

(A búcsúbeszédet elmondta Juhász Mihály erdőmérnök, a Nyírbátori Református Gyülekezet gondnoka.)

Osztrogonác János erdőmérnök (1946–2001)

Oroszországban, 55 éves korában váratlanul elhunyt **Osztrogonác János** okl. erdőmérnök.

A Bács-Kiskun megyei Dávod községben született 1946-ban. Erdésztechnikusi képzést a szegedi erdészeti technikumban szerzett, egyetemi tanulmányait a volt Szovjetunióban végezte. Erdőmérnöki oklevelét Leningrádban szerezte meg.

Szakmai pályafutását a Gemenci Állami Erdő- és Vadgazdálkodás pörbolyi vasútügyi és hajózási erdészeténél kezdte meg. Gemencről Kecskemétre vezetett az útja, ahol a Kiskunsági EFAG főmérnöke lett.

1981-ben neveztek ki a Felsőtisza EFAG vezérigazgatójává, ezt a beosztást töltötte be 1990-ig.

Felölös tisztségben is aktív részese volt a szakma társadalmi életének. Tagja volt az MTA Erdészeti Bizottságának, elnöke volt az Egyesület Szabolcs-Szatmár-Beregi helyi csoportjának.

Kitűnő nyelvtudását hasznosította a szakma nemzetközi kapcsolatainak építése során, maga is számos programot szervezett a Magyarországra látogató külföldi delegációk számára, s személyesen részt vett azok lebonyolításában. Segítőként támogatását számos alkalommal élvezhette az Országos Erdészeti Egyesület is.

A rendszerváltást követően, mint az OSTRO Tanácsadó és Szolgáltató Bt. alapítója és ügyvezetője – helyismeretét és nyelvtudását hasznosítva – fakereskedelemmel foglalkozott. A váratlan szívroham is üzleti úton, Szibériában érte.

Szülőfalujának temetőjében, Dávodon temették el, nagy részvétől kísérvé.